

Posudek na bakalářskou práci

Název: **Mišpacha: příběh jednoho sboru**

Autor: **Petra Hlávková**

Vedoucí práce: **Zuzana Jurková**

Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze, Praha 2006

Předmětem zájmu bakalářské práce Petry Hlávkové se staly dva hudební soubory zabývající se židovskou lidovou hudbou, soubory Mišpacha a Klezmer. Cílem bakalářské práce bylo popsat historii obou souborů (první působí v Praze od 70. a druhý od 90. let 20. století; soubor Klezmer se rekrutoval především z dětí členů souboru Mišpacha) a "také některými dalšími otázkami, které s Mišpachou souvisejí" (s. 3), tj. jak dále upřesňuje: "klíčovými momenty v jejich působení a také vztahem jejich členů k nim" (s. 5).

Práce je strukturována do několika uzavřených celků. V úvodní části (s. 3-6) se autorka poněkud vágně pokouší naznačit motivaci výběru tématu a cíle své práce (viz výše), strukturu práce a prameny, s nimiž pracuje. V metodologickém nástínu uvádí, že hlavním zdrojem informací jí byly kroniky obou souborů, dále užívá metody pozorování ("metodou zjevného a neúčastněného pozorování jsem se snažila vytipovat členy, se kterými bych se mohla sejit a učinit rozhovor" - s. 5) a polostrukturované rozhovory s některými členy souborů. Uvádět použití techniky pozorování jako specifickou část práce považuji ovšem za přehnané - označit způsob výběru respondentů takovým způsobem je neadekvátní a jiné výsledky pozorování v práci nenajdeme. Naopak na analýze rozhovorů je postavena podstatná část práce (kapitoly 4 a 5, tj. téměř 40 z celkových 65 stran bakalářské práce) a proto bych očekávala podrobnější reflexi této techniky sběru dat a zejména popis vzorku (celkem 6 informátorů). Přepsané rozhovory jsou součástí přílohy bakalářské práce, i zde však chybí alespoň základní paspartizace.

Ve druhé části práce (s. 7-20) se autorka pokouší s pomocí dostupné literatury zasadit tvorbu sledovaných souborů do kontextu židovské, resp. židovské lidové hudby. Zde se, bohužel, objevuje nedostatečné zvládnutí práce s poznámkovým aparátem. Byť je tato část práce ryze kompilační, autorka odkazuje k použité literatuře jen velmi namátkově, často bez uvedení strany toho kterého zdroje, případně je poznámka formulována "v této kapitole vycházím z: ..." (s. 14, 19). Ponechme stranou, že forma odkazů neodpovídá žádnému užívanému úzu.

Následuje velmi stručná kapitola s názvem "Společenská situace v českých zemích v období, kdy vznikala Mišpacha" (s. 21-22). Zde, aniž by dané "období" upřesnila (čtenář se tak po obsáhlém historickém exkurzu musí prolistovat na samotný počátek práce, aby zjistil, že jde zřejmě o 70. léta 20. století), autorka schematicky a zkratkovitě popisuje život židovské komunity v Československu od roku 1948 do počátku 90. let 20. století.

Samotné jádro práce tvoří 5. a 6. kapitola, v nichž autorka za pomoci kronik a analyzovaných rozhovorů popisuje vznik a vývoj souborů Mišpacha a Klezmer, rekonstruuje obsazení jednotlivých souborů a předkládá tabulky s jednotlivými vystoupeními souborů (mírně bych polemizovala s kategoriemi pro typy vystoupení - účast na renomovaném festivalu Musica Iudaica je zařazena mezi akce Židovské náboženské obce, koncert v HaDivadle nacházíme mezi pražskými vystoupeními, kategorie "mimopražská vystoupení" zahrnuje i zájezdy do Izraele, Německa a na Slovensku atp.). K hlubší analýze uvedených dat však již nedochází. Autorka též deklaruje, že ji zajímá vztah mezi Židovskou náboženskou obcí a sledovanými soubory, ovšem v tabulce uvedeným vystoupením Mišpachy při inauguraci Karola Sidona na úřad zemského rabína v r. 1992 se blíže nezabývá; stejně tak se nenamáhá dohledat a interpretovat informaci z kroniky Mišpachy, že soubor byl "špatně prezentován v Roš Chodeš" (Věstník ŽNO) a z toho důvodu v daném roce na půdě ŽNO nevystupoval (s. 32). V závěru kapitol pak autorka prostřednictvím citací z rozhovorů naráží na otázky typu motivace ke vstupu do souborů, souvislost mezi členstvím v souboru a vztahem k židovství atp.

Následuje hudební analýza vybraných písní resp. skladeb, potvrzující některé údaje z předchozích částí práce. V závěru pak autorka shrnuje své poznatky tak, že znovu stručně rekapituluje historii obou souborů a motivaci jejich členů pro účinkování v takových souborech.

Bakalářská práce Petry Hlávkové obsahuje množství příloh – hudební ukázky, notové transkripce, fotografie. Vedle výše uvedených prepisů rozhovorů, které autorka provedla, se zde objevují i prepisy dvou rozhlasových rozhovorů se současnou vedoucí obou souborů (s. 87-107). U těchto rozhovorů však není uvedena ani rozhlasová stanice, pro niž byly natočeny (lze ji nalézt až v samotném rozhovoru), ani přesné datum vysílání. Oba rozhovory jsou informačně velmi zajímavé, avšak autorka je v samotné bakalářské práci neanalyzuje ani na ně neodkazuje a proto nechápu, za jakého důvodu jsou mezi přílohy zařazeny.

Přes uvedené výtky doporučuji bakalářskou práci Petry Hlávkové k obhajobě. Autorka prokázala schopnost výběru přiměřeného tématu, provedla terénní výzkum, využila i dalších pramenných materiálů včetně hudebních. Stylisticky někdy pokulhává (zejména svým sklonem ke klišé), ale je zjevné, že ke své bakalářské práci přistoupila zodpovědně a svědomitě. Práci navrhuji hodnotit 27-29 body.

Praha, 23. února 2006

Hedvika Novotná